

Ze wil
hem terug.

Jij staat in
de weg...

DE EX

THRILLER

**NICOLA
MORIARTY**

De lift

De deuren waren al bijna dicht toen er een arm door de spleet werd geduwd, zodat ze met een schok tot stilstand kwamen en toen langzaam weer opengleden. Georgia deed een stap naar achteren.

Het maakt me niet uit wie het is, maar als je blijft niet Cadence, als je blijft niet Cadence. Please, please, niet Cadence.

Er stapte een vrouw de lift in, haar blik omlaag, haar gezicht vol rode vlekken. Haar vertrokken gezicht ging deels schuil achter rosig haar. Maar Georgia herkende haar toch.

Cadence.

DEEL EEN

Georgia

1

‘Een van de andere poppetjes zei dat ik jou vanavond niet te zien krijg.’

‘Poppetjes,’ herhaalde Georgia terwijl ze haar patiënt voorzichtig op zijn zij draaide en het verband op zijn onderrug optilde. ‘Dat is weer een nieuwe.’

‘Wie komt me dan vanavond instoppen?’

‘Ik denk dat een van de andere “poppetjes” dat ook prima kan, Jerry.’

Georgia wist dat Jerry zich een ongeluk zou schrikken als iemand hem erop wees dat zijn opmerkingen soms echt niet door de beugel konden. Hij deed alleen maar zo omdat hij nog steeds bang was voor complicaties na zijn operatie – ook al was het maar een kleine ingreep geweest en had ze hem al heel vaak op het hart gedrukt dat de kans op wat voor complicatie dan ook praktisch nul was. Dokter Harris had hem eigenlijk meteen na de operatie naar huis willen sturen, maar Georgia had hem weten over te halen om Jerry nog een nachtje te laten blijven. Ze waren niet overbelast, en Georgia vond dat het geen kwaad kon.

Ze bekeek de huid rondom Jerry’s hechtingen. Die was wat gelig met blauwe plekken. Geen spoor van de infectie die Jerry naar eigen zeggen ‘aan zijn water’ voelde.

Ze verplaatste haar gewicht op haar andere been, en haar sneaker

maakte een piepend geluid op de linoleumvloer. Jerry's gezicht ver-trok. 'Wat een vreselijk geluid is dat toch.'

'Wat doe je hier dan ook steeds?' Ze zweeg en voegde er wat zachter aan toe: 'Dit ziet er trouwens netjes uit. Het geneest vol-gens het boekje.'

Jerry was een wandelende tegenstelling: hij vond het doodeng in het ziekenhuis, en toch bedacht hij van alles om zo vaak mogelijk te moeten worden opgenomen.

Hij snoof alsof hij haar woorden in twijfel trok. 'We zullen zien. Kun je niet iets doen aan dat eindeloos gepiep hierbinnen? Waar-om zijn hier altijd zo veel piepjes?'

'Dit is een ziekenhuis. Piepjes horen hier nu eenmaal thuis. Ik vind het geruststellend.'

Dat vond ze ook echt. Het voortdurende gepiep was het onder-liggende ritme van haar dag, terwijl ze haar rondes deed. *Piep piep, controleer de bloeddruk, piep piep, neem de temperatuur op, piep piep, bloedzuurstofgehalte zorgelijk, piep piep, meters slaan rood uit...*

Dankzij dat ritme kon ze kalm blijven in noodsituaties. Andere verpleegkundigen, die dit werk al langer deden, leken er minder moeite mee te hebben, maar Georgia moest nog altijd even diep ademhalen en zich schrap zetten voor het geval het mis ging.

'Ik niet,' zei Jerry. 'Ik vind het verdomd irritant.' Zijn ruwe toon kon zijn zenuwen niet verhullen. 'Zeg, waarom laat jij me eigenlijk al zo vroeg in de steek?'

'Ik laat je helemaal niet in de steek,' stelde ze hem gerust. 'En het is ook niet vroeg. Ik had vandaag vroege dienst. En vanavond heb ik een date.'

'Een date! Nu breek je mijn hart. Ik zou meteen voor je op één knie gaan, als ik uit bed mocht van jou.' Hij ging wat verliggen terwijl hij zijn hoofd probeerde te draaien om Georgia een knipoog te geven.

'Even stil blijven liggen, dan breng ik een schoon verbandje aan. En trouwens, wat zou Eileen ervan zeggen als jij op één knie gaat?'

Ik denk niet dat ze dat erg op prijs zou stellen. Ze heeft nog wel bloemen voor je meegenomen.’ Georgia knikte naar de vaas met gardenia’s die naast Jerry’s bed stond. De bloemengeur vermengde zich met de vertrouwde chemische ziekenhuisluchtjes. ‘Uit mijn eigen tuin,’ had ze tegen Georgia gezegd toen ze de kamer in beende in haar keurig gestreken donkerblauwe pantalon en frisse witte blouse, waarvan ze de kraag omhooggeslagen had; haar onberispelijk gekapte haar zat als een blonde stralenkrans om haar hoofd. ‘En deze is voor jou, om mee naar huis te nemen,’ had ze eraan toegevoegd, en ze gaf Georgia ook een klein boeketje witte bloemen, waarvan ze de stelen in vochtig keukenpapier had gewikkeld, met daar wat aluminiumfolie omheen.

Jerry zwaaide met zijn hand alsof hij Georgia’s zorgen wilde weg-wuiven. ‘Die zal blij zijn als ze even van me af is. Ze heeft altijd al gezegd dat ze graag eens met de meisjes op een leuke cruise voor singles wil.’

‘Rustig.’ Georgia hield hem tegen toen hij bijna op zijn rug rolde. ‘Ik ben nog niet klaar.’

Ze streek het nieuwe verbandje glad en trok zijn pyjamajasje weer omlaag, en duwde hem toen in een wat comfortabeler houding. Hij pakte zijn kam en haalde die door zijn dunner wordende witte haar. Hij was te trots om er ook maar een seconde met warrig haar bij te willen liggen. De kwetsbaarheid die sprak uit dat simpele, verlegen gebaar deed Georgia’s hart ineenkrimpen.

‘En, wat is dat dan voor kerel waar jij vanavond een afspraakje mee hebt?’

‘Jemig, wat ben je toch nieuwsgierig,’ plaagde ze.

‘Niet nieuwsgierig. Belangstellend.’

Hij klopt op de zijkant van het bed, en ze leunde er toch maar even tegenaan. Ze wist dat ze er geen tijd voor had, maar ze verheugde zich op vanavond, en eerlijk gezegd was ze blij dat ze er even over kon praten.

‘Nou, vooruit. Hij heet Brett, en ik ken hem via Tin– eh, via een datingapp.’

‘Dus je hebt hem naar rechts geswipet?’ Jerry gaf haar een knip-oog, duidelijk met zichzelf in zijn nopjes omdat hij wist wat Tinder was.

‘Ja. Hij lijkt me een heel aardige jongen. We chatten nu al dik een week en –’

‘Een week!’ viel Jerry haar in de rede. ‘Jullie chatten al dik een week? Nou, dan ken je elkaar vanbinnen en vanbuiten, natuurlijk. Dan ben je praktisch met elkaar vergroeid.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Allemachtig, Georgia, denk je nou echt dat je zo snel al kunt afspreken met een of andere vent die je op je iPhone hebt gevonden?’

Ze moest lachen. ‘Dacht jij dan dat ik tijd heb om nog langer te wachten?’

‘Een kuiken zoals jij? Tijd zat.’

Ze was vierendertig, dus een kuiken was ze bepaald niet meer. Maar omdat ze thuis de jongste was, voelde ze zich nog wel vaak het kleintje. Het hielp ook niet dat haar oudere broers haar nog altijd behandelden alsof ze twaalf was, en als ze met hen was schoot ze onbedoeld zo weer in haar rol van het kleine zusje. Drie van de broers waren al getrouwd en hadden kinderen. De vierde, Marcus, stapte over een maand in het huwelijksbootje. Dus dan was zij nog alleen over. Gelukkig had haar moeder dus al een paar kleinkinderen, en hing dat niet alleen van haar af. Sterker nog, ze zei vaak tegen Georgia dat je geen kinderen nodig had om een rijk en bevredigend leven te hebben. ‘Je kunt op reis wanneer je maar wilt,’ zei ze. ‘De wereld zien.’ Ze zei het zo vaak dat Georgia zich wel eens afvroeg of ze soms spijt had dat ze vijf kinderen had gekregen. Georgia was nog niet klaar met de middelbare school of haar ouders zaten in het vliegtuig, en sinds dat moment waren ze veel op reis.

Het probleem was alleen dat Georgia wél kinderen wilde. Ze

wilde iemand ontmoeten. Ze wilde trouwen en als een gemiddelde Assepoester nog lang en gelukkig leven, potdomme. Jammer dan als je dat als vrouw niet meer mocht zeggen tegenwoordig. Al zag ze natuurlijk best wat het probleem was met hoe die fantasieloze, seksistische sprookjes altijd eindigden. En ze wist ook wel dat er meer was in het leven dan romantische relaties. Ze had boeken gelezen als *Eten, bidden, beminnen* en *#Girlboss*; ze wist hoe belangrijk het was om onafhankelijk te blijven, en jezelf te ontwikkelen en een carrière op te bouwen. Maar ze wilde ook niet meer alleen zijn.

‘Weet je wat het is, Jerry, ik weet niet zo zeker of ik echt wel zo veel tijd heb. En trouwens, ik weet nooit of hij wel is wie hij zegt dat hij is als ik hem niet in het echt ontmoet.’

‘Oké, maar is het wel safe?’

‘Heel safe. Ik heb afgesproken in het openbaar, met heel veel mensen eromheen. Maar nu moet ik echt weg. Ik kom straks nog even bij je kijken en dag zeggen voor ik naar huis ga.’

‘Dat is goed, maar ik wil morgen wel alles horen over die date van je.’

‘Deal.’

Georgia liep snel de kamer uit voor Jerry kon tegensputteren. Ze wist dat ze niet mocht blijven kletsen als ze haar rondes deed, maar ze vond het prettig om haar patiënten te leren kennen, en Jerry was een draaideurpatiënt, dus het viel niet mee om zich niet tot een praatje te laten verleiden.

‘En, was je weer te lang bij Jerry blijven hangen?’ zei een stem achter haar toen ze de gang in liep. Ze draaide zich om en zag Amber tegen de muur geleund staan met haar armen over elkaar. Haar korte haar was vandaag lichtpaars geverfd en helemaal steil geföhnd. Interessant. Vorige week was ze nog een brunette.

‘Wat hang jij hier stiekem te doen?’

‘Ik doe helemaal niet stiekem. Ik stond op jou te wachten. Maar

ik had geen zin om bij die hypochonder naar binnen te gaan, want dan kom je er niet meer weg.'

Georgia gaf haar vriendin een por. 'Ach, laat die man. Hij is hartstikke aardig.'

'Hij is een soort zwart gat waar al je tijd in verdwijnt.'

Georgia liep naar de zusterspost, en Amber kwam achter haar aan.

'Zin in je date vanavond?' vroeg Amber.

'Yes. Hij is de ware, ik voel het.'

'Georgia!'

'Geintje. Maar serieus, ik denk dat het leuk gaat worden. Hij lijkt me echt heel aardig. Heeft geen enkele toespeling gemaakt op dickpics, of wat dan ook – dus sowieso een heel stuk beter dan de laatste twee mannen met wie ik een match had op Tinder.'

'Waar hebben jullie afgesproken?'

'Bij The Crooked Tailor.'

'Die cocktailbar in Castle Hill? *Nice*, daar wil ik zelf ook nog eens naartoe.'

Het stond al een poos op Georgia's verlanglijstje. Het was maar vijf minuten lopen bij haar appartement vandaan, maar telkens als ze voorstelde aan haar collega's om er na hun dienst naartoe te gaan – of op een van de zeldzame dagen dat ze met meer dan drie tegelijk vrij hadden – dan eindigden ze toch altijd in het Bella Vista Hotel.

'Ga jij vanavond nog iets doen?'

'Dit is mijn weekend met Violet. Haar vader komt haar straks afzetten. Ik was van plan thuis een filmavondje te houden, met popcorn.'

Ze stopten bij de post en Georgia leunde over de balie om haar statussen neer te leggen. 'Gezellig.' Ze zweeg even en voegde er toen voorzichtig aan toe: 'Mis je haar als ze bij haar vader is?'

Zoals gewoonlijk klapte Amber dicht. 'Yep,' zei ze kortaf. Ze

waren nu al twee jaar vriendinnen, maar Georgia wist nog steeds niet hoe het kon dat Ambers achtjarige dochter bijna fulltime bij haar vader woonde, en waarom ze haar maar één weekend in de veertien dagen zag. Het was duidelijk dat Amber het er moeilijk mee had, en Georgia zou dolgraag willen dat Amber haar eens in vertrouwen durfde te nemen. Maar ze had het al vaker geprobeerd, en het was er altijd op uitgedraaid dat Amber nog meer op slot ging. Dus begon Georgia maar snel over iets anders. ‘Leuk, dat paarse haar. Heeft Denise er nog iets over gezegd?’

Denise, het hoofd van hun afdeling, was een prima mens, maar haar manier van leidinggeven was heel ouderwets.

‘Ze klemde haar lippen op elkaar. Kijk, zo,’ zei Amber, en ze deed Denise na. ‘Waarschijnlijk kan ik die functie van senior verpleegkundige op de ic nu wel op mijn buik schrijven.’

‘Doe niet zo gek. Ze kan je toch niet passeren omdat je haar paars is. Jij bent de grootste kanshebber op die rol.’

‘We zullen zien.’

‘Hé, kun jij anders even met me mee naar die puber in bed vijftien? Die zat bij me te schooien om meer pijnstillers, terwijl ze die volgens mij helemaal niet nodig heeft.’

‘Tuurlijk. Ze had meteen door wat voor softie jij bent. Oké, ik ga wel mee, en dan speel ik wel de *bad cop*, maar dan moet je beloven dat je vanavond je sexy rode blouse aantrekt naar je date.’

‘Deal.’

Georgia leunde met een elleboog op de bar en tikte een berichtje aan Amber.

Hoe is jullie filmavondje?

Was leuk, maar V is al ingestort. Dus nu ben ik zo'n enge moeder die naar haar zit te kijken terwijl ze slaapt, omdat ze zo verdomd mooi is. Maar waarom app jij mij? Zit jij niet midden in je date?

Hij is nog niet op komen dagen.

Shit. Wat rot voor je, schat. Hoelang zit je al te wachten?

45 min.

Wat doe je daar dan nog?!! Ga naar huis!

Ja, laat ik dat maar eens doen. X

Ze legde haar telefoon neer en keek weer om zich heen in de bar. Ergens hoopte ze dat hij misschien toch nog zou komen. Ze begreep het gewoon niet; ze hadden de afgelopen dagen zo leuk gechat. En hij was degene die voorstelde om af te spreken, hier, in deze bar. Waarom zou hij dat allemaal doen en haar dan laten zitten? Zou het kunnen dat hij er wel was maar dat ze elkaar niet hadden herkend? Het was best druk.

Ze was strategisch aan het eind van de bar gaan zitten, zodat ze als ze schuin op haar kruk ging zitten bijna de hele ruimte en de hoofdingang kon zien. Het was een fantastische bar, typisch voor hoe de buurt waar ze was opgegroeid, de Hills, aan het veranderen was. Toen zij begin twintig was en elke avond op stap ging met haar vriendinnen was er echt niks zoals dit. In die tijd moest je naar de stad als je naar een hippe kleine wijnbar wilde.

Maar goed, een avondje doorzakken in de oude Tavern, vroeger, was wel een heel stuk goedkoper dan de twee cocktails die ze had gedronken terwijl ze op haar date zat te wachten. Gelukkig werd dat dan weer goedgemaakt door de sfeer. De muziek was een eclectische mix van jazz en oldskool hiphop. Beetje raar, maar het werkte wel. De bankjes waren van leer, de muren bekleed met houten planken, en de ramen waren van glas in lood.

Brett had toch echt in zijn appje gezegd dat ze elkaar hier in deze bar zouden zien. Ze hadden afgesproken dat ze geen foute dingen zouden meenemen om elkaar te herkennen – niet zoiets als ‘ik ben dat meisje met die gele bloem in haar haar’ of ‘dan heb ik *Liefde in tijden van cholera* in mijn hand’, maar Georgia had nu toch bijna liever gewild dat ze dat wel hadden gedaan. Dan wist

ze tenminste zeker dat hij niet twee meter bij haar vandaan zat. Maar ja, ze had ook moeten doen alsof ze *Liefde in tijden van cholera* kende, toen hij dat grapje maakte. Als hij dat nu bij zich had, zouden ze er misschien over hebben kunnen praten, en dan had zij toegegeven dat ze er nog nooit van had gehoord, ook al deed hij alsof het een klassieke roman was die iedereen moest hebben gelezen.

Het punt was, als hij er was geweest, was hij toch zeker wel op haar afgekomen om te vragen of zij zijn date was? Bovendien was ze gemakkelijk te herkennen. De foto op haar Tinder-profiel was er eentje waarop ze haar lange bruine krullen in een vlecht over haar schouder droeg, met haar zonnebril op haar hoofd geschoven, en waarop ze een zwart hemdje droeg. Hij was van afgelopen zomer, dus haar schouders waren bruin van te veel zon. Vanavond had ze weer een zwarte top aangetrokken en ze droeg haar haar ook precies zo. Ze had ook expres geen filters gebruikt, want het leek haar vreselijk als zo'n gast er ineens geen zin meer in had als hij haar ontmoette omdat ze er in het echt niet zo goed uitzag.

Het was waarschijnlijk hoog tijd dat Georgia zich bij de waarheid neerlegde. Hij had haar een blauwtje laten lopen.

Ze pakte haar drankje op – een Burning Man, een brouwsel van whisky, vanille, kurkuma en kaneel – en slikte het laatste restje door. Het brandde achter in haar keel, maar verwarmde haar vanbinnen terwijl het naar haar maag gleed.

Ze wilde net van haar kruk af springen toen er links en rechts van haar een man verscheen. Eentje perste zich tussen haar kruk en de muur aan het einde van de bar, en kwam daardoor veel te dicht in haar aura.

'Zit je hier in je eentje te drinken?' vroeg die op rechts. 'Wel een beetje verdrietig, op een vrijdagavond.' Hij droeg een geruit shirt met opgerolde mouwen die strak om zijn bicepsen gespannen zaten en hij had een enorme drankkegel. Die op links had ook een

veel te strak wit T-shirt aan. Bij hem legde het alleen niet de nadruk op zijn bicepsen, maar op zijn bierbuik.

‘Nou, ik wilde net opstappen.’ Georgia probeerde haar benen onder de bar weg te draaien, maar het Geruite Hemd kwam nog wat dichterbij en blokkeerde haar.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Wil je me even doorlaten, alsjeblieft?’

‘Alleen als je nog een drankje met ons drinkt.’

‘Nee, dank je.’

Ook al was het bomvol in de zaak, toch voelde Georgia de paniek een beetje toeslaan. Hoe die twee haar hadden ingesloten zat haar helemaal niet lekker, en de toon die ze aansloegen ook niet.

De man links van haar sloeg een zware arm om haar schouders. ‘Kom op,’ fluisterde hij in haar oor, ‘doe niet zo moeilijk. Laat ons je trakteren op een drankje.’

Bij het woord ‘zo’ sputterde hij een beetje spuug tegen haar wang, en ze begon er verwoed over te wrijven met haar mouw. Een intense combinatie van angst en woede maakte zich meester van haar. Er was een tijd dat ze hun openlijke avances had afgedaan als het soort gelul dat je als vrouw nu eenmaal over je heen krijgt. Ze had er misschien zelfs later nog om gelachen met haar vriendinnen. *En toen kreeg ik ook nog spuug van die gast op mijn gezicht. Zo goor!* Maar nu niet meer. Niet sinds ‘het incident’, zoals haar ouders het noemden. En trouwens, die vriendinnen had ze niet eens meer. Ze had alleen nog haar vriendinnen in het ziekenhuis.

Ze probeerde te bedenken hoe ze het best van de mannen af kon komen. Met geweld? Een ram met haar ellebogen tegen hun ribben zodat zij kon weggomen – net als toen ze vroeger met haar broers worstelde?

Maar toen kwam een andere stem tussenbeide: ‘Zeg, mannen, geef haar even een beetje ruimte.’

Georgia draaide zich met een ruk om en zag een lange man met blond haar achter de twee kerels staan, langer dan allebei, maar

niet zo breed als het Geruite Hemd. Als ze met zijn drieën in gevecht zouden raken, vreesde ze dat hij het zou afleggen. Hij schonk haar snel een glimlach en concentreerde zich toen weer op de twee kerels, en Georgia voelde een onverwachte schok. Die glimlach wilde ze nog weleens zien.

‘Opdonderen, vriend, ze zit niet op jou te wachten,’ zei die met de pens.

‘Laat haar misschien maar even voor zichzelf praten.’

Haar zelfvertrouwen knapte hier behoorlijk van op en Georgia zei: ‘Even aan de kant, ja. Graag.’

Er kwam een barkeeper bij hen staan. ‘Alles oké, hier?’ Hij gooi- de een theedoek over zijn schouder en deed zijn armen over elkaar terwijl hij naar hun vieren keek.

Haar redder in nood nam het woord: ‘Zodra het tot deze twee debielen doordringt dat ze hier niet gewenst zijn, dan wel.’

‘Heren?’ De barkeeper keek hen aan en gebaarde met zijn hoofd naar de deur, waar een beer van een uitsmijter op zijn post stond. De boodschap kwam aan en de twee kerels wierpen hem een vuile blik toe terwijl ze hun verlies namen en naar de uitgang liepen.

De barkeeper richtte zijn aandacht weer op Georgia. ‘Het spijt me zeer. Ik had die twee de hele avond al in de smiezen, maar toen kreeg ik het even druk en het was me ontgaan dat ze jou lastigvie- len. Je dronk een Burning Man, toch? Dan maak ik er nog even eentje voor je. Van het huis.’

Georgia wilde net afslaan, maar bedacht toen dat het geen goed plan was om meteen achter die twee kerels aan naar buiten te gaan. ‘Oké, bedankt,’ zei ze.

De blonde man keek haar meelevend aan. ‘Alles goed?’ vroeg hij.

‘Prima,’ zei ze tegen hem, maar haar stem was een beetje wie- belig.

‘Echt?’ vroeg hij vriendelijk, alsof hij wel beter wist, en Georgia hield zich niet meer groot.

‘Oké. Ik vond het niet superleuk dat ik net gered moest worden.’

Ze werd beloond met weer zo’n klein glimlachje en ze zag in zijn linkerwang een diep kuiltje verschijnen. Was dat het soms wat die lach zo aantrekkelijk maakte?

‘Welnee. Je hoefde helemaal niet gered te worden. Zo te zien kon je het prima alleen af, maar ja, je was in de minderheid. Dus dat leek me niet eerlijk.’

‘Bedankt. Het was heel aardig van je. Ik heet Georgia, trouwens.’
‘Luke.’

Ze stak haar hand in zijn warme, stevige greep. ‘Aangenaam.’

‘Zeker aangenaam. Ik heb al eerder gezien dat die kerels hier vrouwen lastigvielen,’ voegde hij eraan toe. ‘Hopelijk laten ze hen hier niet meer binnen.’

‘Dus jij hangt hier altijd een beetje rond om mensen te redden?’

‘Haha. Niet echt. Ik was hier vanavond met een paar collega’s, en ik wilde nog één drankje doen toen zij weggingen – en toen ben ik mensen blijven kijken.’ Hij knikte met zijn hoofd naar de kruk naast die van Georgia. ‘Mag ik?’

‘Ga je gang.’ Onwillekeurig viel haar blik op de beweging van zijn bicepsen onder zijn shirt toen hij ging zitten en met zijn ellebogen op de bar leunde. Misschien had ze het toch verkeerd gezien toen ze dacht dat hij die twee gekken niet zou aankunnen.

‘Ben jij hier in je eentje?’ vroeg hij.

‘Ja. Ik had eigenlijk...’ Ze voelde haar wangen een beetje kleuren omdat ze moest toegeven dat iemand haar had laten zitten, maar Luke kwam haar te hulp.

‘Niks zeggen, een of andere lul van Tinder heeft je een blauwtje laten lopen?’

Ze schoot in de lach. ‘Hoe wist je dat?’

‘Omdat dat mij ook is overkomen, natuurlijk. Echt shit. Nou, da’s dan een lekkere avond voor je.’

‘Niet echt top, inderdaad.’

De barkeeper zette haar cocktail voor haar neer. ‘Zo,’ zei hij. ‘Geef maar een gil als je ook van deze vent af wilt.’

‘Zeg!’ protesteerde Luke.

Georgia moest lachen. ‘Neuh, hij mag wel blijven.’ Ze roerde met haar rietje in haar drankje, pakte het glas op en nam een slokje.

‘En, wie was het?’ vroeg Luke.

‘Wie bedoel je?’

‘De vent met wie je had afgesproken.’

‘O, ja. Brett heette hij.’

‘Brett? Waardeloze naam. Daarmee ging je meteen al de mist in.’

‘Waardeloos? Wat is er waardeloos aan de naam Brett?’

‘Het feit dat hij je heeft laten zitten.’ Hij grijnsde en daar was het kuiltje weer. Maar dit keer zag ze dat het hem in zijn ogen zat. Daardoor werd zijn lach zo aantrekkelijk – de rimpeltjes om zijn lichte, grijsgroene ogen. Georgia moest haar blik afwenden en haar keel schrapen voor ze kon reageren.

‘Ik denk niet dat hij me heeft laten zitten omdat hij Brett heet.’

‘Dat weet je niet. Het zou een karaktertrek kunnen zijn die alleen mannen die Brett heten hebben.’

‘Oké, nou, hoe heette het meisje dat jou een blauwtje heeft laten lopen?’

‘Wanneer?’

‘Weet ik veel wanneer dat was. Je zei dat het jou ook was overkomen.’

‘O, nee. Ik heb nog nooit een blauwtje gelopen. Dat zei ik gewoon zodat jij je niet zo rot zou voelen. Je denkt toch niet echt dat iemand zoiets als dit laat zitten?’ Hij gebaarde naar zichzelf en Georgia gaf hem een tik op zijn arm met de rug van haar hand.

‘Zit je me nou in de maling te nemen?’

Hij dook voor haar weg en lachte. ‘Ja. Dat was een geintje. Ze heette Laura.’

‘Laura. Nee, dan heb je gelijk. Laura’s laten je altijd zakken. Laura en Brett zouden een mooi stelletje zijn.’

‘Ik heb het vermoeden dat Laura eigenlijk een vent van eenen-zestig was die Bruce heette. Ik heb achteraf gezocht met Google Afbeeldingen, en toen bleek die foto een reclamefoto te zijn.’

‘Nou ja, die Laura heeft je tenminste niet met nog vijftig andere mannen tegelijk laten zitten, zoals die gestoorde Tinder-date laatst in New York.’

‘Wat was daar dan gebeurd?’

‘Las ik laatst op Facebook. Een of ander model dat een hele zooi mannen die ze via Tinder had leren kennen tegelijk had uitgenodigd voor een date. Toen die op kwamen dagen liet ze hen à la *The Hunger Games* met elkaar de strijd aanbinden om exclusief met haar op date te mogen. Moesten ze push-ups doen, en sprintjes trekken.’

‘Mijn god, dat is inderdaad gestoord.’ Hij bleef even stil. ‘Hé, wil je nog een drankje?’

Georgia keek naar haar glas. Ze had helemaal niet door hoe snel ze dat had leeggedronken terwijl ze zaten te kletsen. ‘Ach, waarom niet. Ik trakteer, als bedankje.’

‘Welnee.’

‘Jawel. Jij hebt me gered van een verschrikkelijke avond, dus wil ik graag een drankje aan je geven.’

Ze gebaarden de barkeeper en bestelden. Het lukte Georgia alleen om te betalen doordat ze een arm uitstak om te voorkomen dat Luke zijn bankpas aan de barkeeper gaf. ‘Ik betaal, zei ik toch,’ zei ze boos. ‘Wat is het toch met mannen dat ze per se overal voor willen dokken? Doe jij het volgende rondje maar.’

‘Oké, oké. Dan is het goed. Hé,’ zei Luke terwijl ze op hun drankjes zaten te wachten, ‘ben ik jou misschien hier al eens eerder tegengekomen? Ik bedenk ineens dat je me zo bekend voorkomt.’ Hij staaarde haar recht in de ogen en Georgia kreeg het er warm van.

‘Eh, ik ben hier nog nooit geweest. Ik kom meestal in het Bella Vista Hotel.’

‘Aha, dan heb ik je daar misschien weleens zien zitten. Hoewel...’
Hij haalde zijn hand bedachtzaam over zijn kin.

‘Hoewel wat?’

‘Nee, het lijkt me niet. Want als ik je daar had gezien had ik absoluut geprobeerd om je te versieren. Dus ik hoop dat je me niet al een keer hebt afgewezen.’

‘O mijn god, stel je voor dat dat zo was geweest.’ Ze schonk Luke een lachje. ‘Nee...’

‘Wat nee?’

‘Ik weet zeker dat ik dat niet had gedaan.’

Luke lachte terug.

Eerste druk december 2020

Oorspronkelijke titel *The Ex*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins *Publishers* Australia

Copyright © 2019 She Writes Words Pty Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5152 1

ISBN e-book 978 90 261 5153 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.